

IDYLLISCH.

Eindelijk had ik gehoor gegeven aan den zoo lang gekoesterden wensch van mijn ouden vriend, thans dienaar des Woords te Z., en zijn aardig vrouwtje. Vaak had het jonge paartje mij uitgenoodigd, elke maand kwam de een of andere aansporing: dat het een schande voor me was om niet uit mijn werk te durven breken; dat de jongelui zoo naar eene afleiding verlangden, omdat ze zò'n eenzaam kluizenaarsleven moesten leiden, geheel van de wereld afgesloten; dat dominé graag nog eens een vriend wilde hooren en zijn beurt aan mij afstaan; dat ik hem er een dienst mee zou doen, enz.

Ik erken, dat elk der aangevoerde redenen op zichzelf voldoende had moeten zijn om mij los te rukken van mijne bezigheden, maar — ik had een bezwaar, dat ik mijn vrienden moeilijk kon zeggen. Zelf een allerliefst meisje bezittende, had ik mij de toekomst meer dan eens ingedacht en . . . gedroomd, en daardoor voelde ik nu, dat — ondanks die goedgeemeende invitaties — toch een stil genieten van hun groot geluk veel heerlijker moest zijn voor die jonge echtgenooten. Niet gaarne zou ik beweren, dat mijn vrienden het niet oprecht meenden met hunne hartelijkheid; maar — op dit oogenblik doorzag ik den toestand beter dan zij.

Intusschen had ik dan eindelijk toegestemd en was na een dag reizens: met spoor, tram en huurrijtuig aangekomen in het